

HURTIGE AFGØRELSER – ENKLERE OG BILLIGERE
Metoden der giver parterne mulighed for at opnå en hurtigere og
billigere tvisteløsningsproces ved voldgiftsnævnet.
Læs mere her i denne version 2.0.

NEXUS
ADVOKATER

HURTIGE AFGØRELSER

Nexus Advokater | (+45) 70 227 237 | info@nexusadvokater.dk | år 2021

Vil du spare tid og penge? Så skal du kende til tvisteløsningsmetoden: Hurtig afgørelse

Ved indførelsen af de nye AB-regler kan parterne ved en hurtig afgørelse opnå en hurtigere og billigere løsning af de tvister, der erfaringsmæssigt oftest opstår i bygge- og anlægsprojekter.

En hurtig afgørelse kan forventes at foreligge senest to måneder efter sagens anlæg, så parterne ikke behøver at afvente en ofte længerevarende og dyr voldgiftssag.

Indholdsfortegnelse

Afgørelserne	2
Kan der foretages syn og skøn i en hurtig afgørelse?	3
Hvilke kategorier af tvister kan behandles som hurtig afgørelse?	4
Tvist om mistet dækningsbidrag	5
Kan der behandles erstatningskrav som hurtig afgørelse?	6
Forinden hurtig afgørelse skal sagen søges løst ved forlig	7
Tilladelse af tre indlæg ved særlige omstændigheder	8
Tvist om tidsfristforlængelse	9
Tvist om ekstraarbejder	10
Tvist om aftales omfang	11

Afgørelserne

En hurtig afgørelse har, som en voldgiftskendelse, bindende virkning for sagens parter, forudsat ingen af parterne anlægger en voldgiftssag inden otte uger.

Processen ved en hurtig afgørelse er, at voldgiftsnævnet efter høring af parterne udpeger én eller flere opmænd, der efter en besigtigelse træffer afgørelse på skriftligt grundlag.

Ved hurtig afgørelse er der dog få – men praktiske – begrænsninger, man skal være opmærksom på.

For det første, er hurtige afgørelser begrænset til den tvist, der fremgår af parternes anmodning om hurtig afgørelse. Der kan derfor kun behandles flere tvister, hvis de fremgår af selve anmodningen. Dette gælder dog ikke for så vidt angår modkrav eller selvstændige krav, såfremt de er omfattet af den tvist, der behandles.

For det andet, er hurtige afgørelser begrænset til de kategorier af tvister der er oplyst i AB 18 § 68, hvorefter tvister, som ikke henhører under nogen af disse kategorier, afvises. Kategorierne er bl.a. tilbageholdsret, tidsfristforlængelse og ekstrakrav for ændringer. Opmanden kan dog henvise parterne til andre tvisteløsningsformer, såfremt tvisten ikke egner sig til en hurtig afgørelse.

For det tredje, kan en opmand ikke iværksætte syn og skøn, men derimod godt foretage en besigtigelse.

Disse begrænsninger er rent praktiske, da de sikrer, at hurtige afgørelser netop forekommer "hurtige". Sagerne har generelt strakt sig over 1-2 måneder, hvilket viser, at sådanne tiltag er med til at sikre formålet med "hurtige" afgørelser.

På de kommende sider kan man læse 9 principielle afgørelser som bl.a. omhandler bygherrens tilbageholdsret, mistet dækningsbidrag, erstatning (tidsfristforlængelse) samt ekstrabetaling for ændringer.

Kan der foretages syn og skøn i en hurtig afgørelse?

Sagen O-4 fra december 2019 blev anlagt som hurtig afgørelse efter AB 18 § 68, stk. 1, litra a om tilbagehold og modregning af betalingskrav.

Sagen omhandlede en bygherre, som lagde sag an mod en entreprenør om anerkendelse af tilbagehold af 75.000 kr., som følge af mangler og arbejdets stade. Entreprenøren påstod heroverfor frifindelse og nedlagde en selvstændig påstand om betaling af 75.000 kr., som bygherren påstod afvisning overfor.

Opmandens afgørelse

Det blev indledningsvist lagt til grund, at bygherrens påstand om, at entreprenøren skulle være forpligtet til at afhjælpe eller erstatte mangler, der ikke kunne afhjælpes inden for det foretagne tilbagehold, ikke udgjorde en tvist indenfor reglerens anvendelsesområde.

Med hensyn til entreprenørens betalingskrav blev det vurderet, at kravet relaterede sig til bygherrens tilbagehold, hvorfor spørgsmålet kunne behandles under samme afgørelse.

Imidlertid blev bygherrens anmodning om, at opmanden registrerede mangler og arbejdets stade samt prisfastsatte de registrerede forhold afvist, da der ikke kunne gennemføres syn og skøn eller en registreringsforretning, som led i en hurtig afgørelse.

Opmanden skulle derfor alene tage stilling til, om bygherren var berettiget til at tilbageholde 75.000 kr., eller om entreprenøren var berettiget til at modtage betaling herfor.

Opmanden vurderede, at bygherren var berettiget til at tilbageholde 75.000 kr., og at bygherren frifandtes for entreprenørens selvstændige betalingspåstand på 75.000 kr.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Udgangspunktet ved anvendelsen af hurtige afgørelser er, at der kun kan behandles én tvist, medmindre der er tale om krav som relaterer sig til hinanden eller medmindre det af selve anmodningen om hurtig afgørelse fremgår, at disse skal behandles særskilt.

I den konkrete sag blev tvisten om, at entreprenøren skulle være forpligtet til at afhjælpe mangler afvist, da tvisten ikke faldt under nogen af de kategorier, der er opregnet i AB 18 § 68 og dermed ikke kunne behandles som en hurtig afgørelse. Derimod blev entreprenørens betalingskrav ikke afvist, da dette krav relaterede sig til den oprindelige tvist.

Et andet vigtigt element i anvendelsen af hurtige afgørelser er, at opmanden ikke kan iværksettes syn og skøn. Opmanden kan dog godt foretage en besigtigelse.

Ovenstående er bl.a. af hensyn til, at hurtige afgørelser netop skal være "hurtige" at få igennem. Sagerne har generelt strakt sig over 1-2 måneder, hvilket viser, at sådanne tiltag er med til at sikre formålet med "hurtige" afgørelser.

Hvilke kategorier af tvister kan behandles som hurtig afgørelse?

Sagen O-22 fra juli 2020 omhandler hvilke kategorier af tvister, der kan prøves som en hurtig afgørelse.

En entreprenør havde anlagt sag mod en bygherre om betalingskrav, hvori der var fratrukket et modkrav fra bygherren vedr. sikkerhedsstillelse.

Bygherren påstod afvisning vedr. den del af kravet, som vedrørte dækning af udgifter til mandskab som følge af anden entreprenørs forsinkelse.

Derudover påstod bygherren afvisning for så vidt angik en del af kravet, som dels vedrørte rentetilskrivning vedr. en faktura, der ikke indgik i sagen, dels et administrationsgebyr.

Opmandens afgørelse

For så vidt angik tvisten om sikkerhedsstillelse, fandt opmanden, at tvisten ikke henhørte under nogen af de kategorier af tvister, der kan prøves ved en hurtig afgørelse, hvorfor tvisten blev afvist. Desuden fremgik dette krav ikke af anmodningen om hurtig afgørelse, hvorfor tvisten alligevel måtte være blevet afvist.

For så vidt angik kravet om udgifter til mandskab som følge af forsinkelse, blev tvisten afvist, da kravet vedrørte erstatning/godtgørelse for forsinkelse, som ikke faldt under reglernes anvendelsesområde.

For så vidt angik rentetilskrivning vedr. en faktura, fandt opmanden, at heller ikke sådanne krav henhørte under reglernes anvendelsesområde.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Hurtige afgørelser er begrænset til den tvist, der fremgår af anmodningen om hurtig afgørelse. Der kan derfor kun behandles flere tvister, hvis det af selve anmodningen om hurtig afgørelse, fremgår, at tvisterne skal behandles særskilt. Dette gælder dog ikke for så vidt angår modkrav eller selvstændige krav, såfremt de er omfattet af den tvist der behandles.

At den hurtige afgørelse kun kan omhandle én tvist, sikrer en hurtig behandling af sagen. Såfremt en part derfor ønsker afgørelse af en anden tvist, må denne iværksætte sag herom, som kan køre sideløbende med den oprindelige sag.

Derudover er hurtige afgørelser også begrænset til de kategorier der er oplistet i AB 18 § 68, hvorfor tvister som ikke henhører under nogen af disse kategorier, afvises. Hurtige afgørelser behandler derfor ikke tvist om erstatning. Man kan få afgjort retten til tidsfristforlængelse, men ikke spørgsmålet om erstatning for forsinkelse.

Tvist om mistet dækningsbidrag

Sagen O-18 fra juni 2020 omhandler mistet dækningsbidrag på en totalentreprise.

En totalentreprenør (TE) havde anlagt sag mod en bygherre om mistet dækningsbidrag. Byggherren (BH) påstod, at sagen ikke kunne behandles som en hurtig afgørelse og dermed burde afvises.

Opmanden fandt indledningsvist, at tvisten retteligt angik et spørgsmål om opgørelse efter ABT § 24, stk. 3, i tilfælde af formindsket ydelse. Af denne bestemmelse følger, at TE har ret til det aftalte vederlag, men skal trække de besparelser han har eller burde have haft ved ikke at udføre arbejdet fra. Dette medfører, at totalentreprenøren får betalt sit dækningsbidrag samt de omkostninger, der er afholdt inden ændringen, og dem der yderligere påløber fordi de ikke kan standses.

Opmændenes afgørelse

Opmanden fandt derfor, at det faktum, at totalentreprenøren i sin redegørelse for kravet havde taget udgangspunkt i dækningsbidrag og afholdte omkostninger, ikke bragte tvisten uden for § 24, stk. 3, hvorfor tvisten var omfattet af ABT 18 § 66, stk. 1, litra c om totalentreprenørens ret til ekstra betaling for ændringer og bygherrens ret til godskrivning for besparelse ved ændringer. Sagen kunne derfor behandles som hurtig afgørelse.

Derudover havde byggherren anført, at totalentreprenøren skulle henvises til at anlægge voldgiftssag efter ABT 18 § 67, fordi sagen efter bygherrens opfattelse ikke var egnet til hurtig afgørelse, hvilket opmanden fandt alene at henhøre under opmandens kompetencer, at kunne vurdere.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Ved anvendelsen af hurtige afgørelser behandles kun én tvist, medmindre der er tale om krav som relaterer sig til hinanden eller medmindre det af selve anmodningen om hurtig afgørelse, fremgår at disse skal behandles særskilt. Såfremt en part således ønsker afgørelse af en anden tvist, må denne iværksætte sag herom, som kan køre sideløbende med den oprindelige sag. I den konkrete sag finder opmanden, at kravet falder uden for §24, stk. 3 og dermed relaterer sig til den oprindelige tvist, som er entreprenørens ret til ekstra betaling for ændringer samt bygherrens ret til godskrivning mv. hvilket medfører, at tvisten kan behandles under samme afgørelse.

For at vurdere om sagen egner sig til en hurtig afgørelse, skal man se nærmere på, om tvisten falder under nogen af de kategorier af tvister der er opregnet i AB 18 § 68.

Kan der behandles erstatningskrav som hurtig afgørelse?

Sagen O-19 fra maj 2020 omhandler en totalentreprenør (TE) der havde anlagt sag mod en bygherre (BH) vedrørende et krav om forlænget drift af byggeplads.

I september 2019 konstaterede TE, at en væg ikke var som vist i udbudsmaterialet, hvilket krævede ekstraordinær godkendelse fra kommunen, der i januar 2020 standsede arbejderne pga. manglende myndighedsgodkendelse. Byggetilladelse forelå først i marts 2020, hvorfor arbejdet blev forsinket.

TE krævede derfor, at BH betalte ca. 800.000 kr. idet TE mente, at forsinkelsen skyldtes BH's forhold. Der forelå derfor et erstatningskrav.

BH påstod sagen afvist, idet BH mente, at tvisten angik ABT 18 § 41 om erstatning og derfor ikke var omfattet af de kategorier af tvister som kan behandles som hurtig afgørelse efter ABT 18 § 66, stk. 1.

Opmandens afgørelse

Opmanden fandt, at der ikke kun var tvist om årsagen til forsinkelse, men også om grundlaget for og udmåling af erstatning.

Tvisten var derfor ikke omfattet af nogen de kategorier af tvister der kan behandles som hurtig afgørelse efter ABT § 66, stk. 1, hvorfor sagen blev afvist.

Sagen ville dog alligevel være blevet afvist, da der bl.a. var behov for vidneforklaringer og syn og skøn, hvorfor sagen burde behandles under voldgift efter § 67, da der ikke foretages syn og skøn samt vidneforklaringer i en hurtig afgørelse.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Reglerne for hurtige afgørelses anvendelsesområde er opregnet i ABT 18 §66 (og AB 18 §68, stk. 1), hvorpå man først og fremmest bør søge klarlagt om den tvist man vil have behandlet, hører ind under nogle af de kategorier for tvister der er opregnet heri. I den konkrete sag bliver tvisten afvist, da den omhandler erstatning, hvilket ikke kan behandles som hurtig afgørelse. Man kan få afgjort retten til tidsfristforlængelse, men ikke spørgsmålet om erstatning for forsinkelse.

Et andet vigtigt element i anvendelsen af hurtige afgørelser er, at opmanden kan foretage en besigtigelse, men der kan ikke iværksættes syn og skøn. Dette er bl.a. af hensyn til, at hurtige afgørelser netop skal være "hurtige" at få igennem. Sagerne har generelt strakt sig over 1-2 måneder, hvilket viser, at tiltag som disse, er med til at sikre formålet med "hurtige" afgørelser.

Forinden hurtig afgørelse skal sagen søges løst ved forlig

Sagen O-12 fra juni 2020 omhandlede en entreprenør (E) der lagde sag an mod en bygherre (BH) om betalingskrav som følge af arbejdets stade.

BH påstod frifindelse og anførte hertil, at der ikke var udført arbejde for det anmodede beløb og at der endvidere var fejl og mangler ved det udførte arbejde samt at stadet ikke var opgjort korrekt. BH nedlagde herefter også en selvstændig påstand om tilbagebetaling af for meget betalt entreprisesum. E påstod afvisning.

Opmandens afgørelse

Indledningsvist fandt opmanden, at det ikke var godtgjort, at BH's krav havde været forsøgt afklaret og forligt ved forhandling, hvorfor det selvstændige krav blev afvist.

Der var imellem parterne uenighed om, hvorledes stadet skulle opgøres. E opgjorde stadet på sin egen interne måde, med egne interne priser og ikke priser fra f.eks. en tilbudsliste. BH mente, at stadet skulle vurderes i sammenhæng med entreprisekontakten, som angav nogle m2 priser for hhv. reovering og nybygning samt diverse arbejder.

Opmanden fandt det ikke bevist, at BH havde accepteret E's stadeafregningsmodel. Opmanden ville derfor opgøre beløbet for det udførte arbejde på baggrund af kontrakten, hvori det var angivet at kontraktsummen udregnes iht. nogle m2 priser for hhv. reovering og ny/tilbygning.

BH skulle frifindes for den af E nedlagte påstand.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Det der er aftalt i kontrakten, er det der skal følges. Såfremt andet ønskes, skal det italesættes og nedskrives forinden arbejdets begyndelse.

Derudover er det nævneværdigt, at BH's selvstændige krav afvises. Årsagen til dette er, at det ved hurtige afgørelser er et krav, at forhandlingsproceduren i AB 18 § 64 er fulgt. I denne bestemmelse er en "løsningstrappe" hvorefter parterne forinden de søger sagen behandlet som hurtig afgørelse, voldgift mv. skal søge tvisten løst ved forlig.

Det er dog vigtigt at bemærke, at det ikke er et krav, at der skal være gennemført en løsning på tvisten, men blot at tvisten skal være søgt løst.

Tilladelse af tre indlæg ved særlige omstændigheder

Sagen O-11 fra maj 2020 omhandlede en bygherre (BH) som lagde sag an mod en entreprenør (E) om anerkendelse af afvisning af et betalingskrav. Tvisten omhandlede bl.a. hvorvidt aftalen omfattede udskiftning af hele en blændekonstruktion inkl. indvendige tilpasningsarbejder.

BH påstod, at aftalen omfattede udskiftning af hele blændestykkekonstruktionen inkl. indvendige tilpasningsarbejder, mens E mente, at aftalen for så vidt angik blændestykket, alene omfattede udskiftning af beklædningen.

E påstod derfor at have ret til ca. 2.000.000 kr. som følge af BH's ændringskrav. BH påstod heroverfor frifindelse.

Efter E's afgivelse af duplik anmodede BH om afgivelse af et tredje indlæg. E protesterede herimod.

Opmandens afgørelse

Retten fandt, at det vedrørende udskiftningen af blændestykker i udbudsbeskrivelsen nærmere var uddybet og beskrevet som en udskiftning af hele konstruktionen. Det var derfor rettens vurdering, at det klart fremgik, at det udbudte arbejde omfattede udskiftning af hele blændestykkekonstruktionen.

E havde ikke godtgjort, at BH ved kontraktens underskrift og fremsendelse heraf til E var bekendt med, at der efter E's opfattelse alene skulle ske udskiftning af alubeklædningen. BH fri fandtes derfor for påstanden.

For så vidt angik anmodningen om et tredje indlæg fandt retten, at E i sin duplik havde inddraget nye oplysninger i sagen med dertilhørende bilag, som ikke fremgik af svarskriftet, hvorfor BH ikke fandtes at have haft lejlighed til at forholde sig hertil i sin replik. Afgivelse af et tredje indlæg fra hver part blev derfor tilladt.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Som udgangspunkt kan der kun afgives to indlæg pr. part, dvs. anmodning, svarskrift, replik og duplik. Ved særlige omstændigheder kan der dog gives tilladelse til at afgive et tredje indlæg, eksempelvis hvis der forelægges nye oplysninger eller hvis sagsfremstillingen og anbringender ændres.

Twist om tidsfristforlængelse

Sagen O-13 fra juni 2020 vedrører krav på tidsfristforlængelse og blev behandlet som hurtig afgørelse efter ABT § 66.

Twisten udsprang af parternes totalentrepriseaftale iht. ABT 18.

Entreprenøren (E) krævede, at bygherren (BH) skulle anerkende, at E havde ret til tidsfristforlængelse.

E mente at have modtaget oplysning om, at der var konstateret asbest i jorden og at de som følge heraf ikke kunne modtage yderligere jord. Samme dag varslede E byggestop. Kommunen underbyggede E's ret til at standse arbejdet, idet Kommunen havde fremsendt et standsningspåbud.

BH anførte, at tidsfristforlængelsen ville anerkendes, såfremt E ikke senere dømmes til at være årsagen til den konstaterede forurening af ejendommen og dermed tillige årsagen til standsningsningen.

Opmandens afgørelse

Det var opmandens vurdering, at der ikke forelå dokumentation for, at forureningen af ejendommen kunne lastes E. Af denne årsag og BH's forbeholdne anerkendelse af kravet, blev det lagt til grund, at tidsfristforlængelsen var berettiget.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Såfremt forsinkelse ikke kan henføres til medkontrahentens forhold, kan kontrahenten berettiget få tidsfristforlængelse.

Tvist om ekstraarbejder

Sagen O-25 blev anlagt som hurtig afgørelse efter AB 18 §68, stk. 1, da den omhandlede krav på betaling for ekstraarbejder.

Sagen omhandler en entreprenør (E) som med en bygherre (BH) havde indgået en totalentreprisetaftele iht. ABT 18.

E krævede, at BH betalte ca. 1.300.000 kr. som følge af ekstraarbejder. BH påstod heroverfor frifindelse.

E anførte, at ekstraarbejderne ikke var en del af det arbejde, som hørte under totalentreprisekontrakten.

BH påstod at ekstraarbejderne enten var omfattet af totalentreprisekontrakten, eller af tillægsaftalen. E mente heroverfor, at der var tvivl om hvorvidt en sådan tillægsaftale overhovedet var indgået.

Opmandens afgørelse

Indledningsvist lagde opmanden til grund, at BH ikke havde godtgjort, at der var indgået en tillægsaftale.

Dernæst fandt opmanden, at der for så vidt angik fundering, at det var BH som forestod ansøgningen om byggetilladelse til bl.a. terræn, som imidlertid ikke blev givet. Opmanden fandt derfor, at det var tilstrækkeligt godtgjort, at der forelå et ekstraarbejde.

For så vidt angik tagkonstruktionen, fandt opmanden, at bemærkningerne i kontrakten vedr. "Diverse reparationer" som reparation af rygning, defekte sterner og vindskader skal skiftes mv. kunne ikke forstås som værende de eneste arbejder, der skulle udføres, men ligeledes også sædvanlige reparationer. Opmanden fandt derfor, at E ikke havde godtgjort at der var tale om et arbejde som ikke hørte under totalentreprisekontrakten.

Opsummerende fik E kun medhold i ekstraarbejde vedrørende fundering.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Det er som altid vigtigt at have aftalegrundlaget på plads forinden aftaleindgåelsen. Såfremt der skulle opstå uklarheder, bør man ansøge om accept og godkendelser hurtigst muligt, få det skrevet ned og godkendt, således at aftalegrundlaget er klart og tydeligt og accepteret af begge parter.

Når en kontrakt indeholder en bemærkning såsom: "Diverse reparationer" må det antages, at dette også omfatter sædvanlige reparationer, også selvom der i kontrakten er foreskrevet specifikke eksempler på diverse reparationer.

Twist om aftales omfang

Sagen O-32 fra maj 2021 omhandlede hvilke ydelser der var omfattet af en entreprisekontrakt, hvorvidt underentreprenøren (UE) havde krav på ekstrabetaling og hvorvidt hovedentreprenøren (HE) havde modkrav overfor UE som følge af forsinkelse og mangler ved de af UE udførte arbejder.

UE's påstand var, at HE skulle betale ca. 200.000 kr. HE påstod heroverfor frifindelse.

UE anførte, at parternes aftale svarede til UE's tilbud af den 28. januar, samt at HE ikke havde godtgjort, at arbejdet var mangelfuldt. Videre mente UE at være berettiget til ekstrabetaling, da HE havde accepteret visse ekstraarbejder og ikke havde godtgjort, at arbejderne var omfattet af entreprisekontrakten.

UE anførte, at HE accepterede et tilbud som ikke omfattede 6 radiatorer som efterfølgende blev opsat. Der opstod således tvist om, hvad indholdet af det accepterede tilbud var.

Endeligt mente HE at have modkrav vedr. kompensation som følge af UE's forsinkelse og mangler ved det af UE udførte arbejde. HE mente, at UE's forsinkelse havde påført HE tab mht. afregning af overarbejde og forøgede administrative omkostninger samt at UE havde fortabt sin afhjælpningsret.

Opmændenes afgørelse

Opmændene tog indledningsvist stilling til aftalens indhold. Opmændene fandt, at tilbuddet ikke omfattede radiatorer i stueetagen. Opmændene fandt dog, at nogle beløb i nogle fakturaer var beregnet på grundlag af tilbuddets sum, hvilke HE ikke havde rejst indsigelse imod. Opmændene fandt derfor, at der ikke skulle ske ekstrabetaling som påstået af HE.

Dernæst tog opmændene stilling til spørgsmålet om mangler ved UE's arbejde. UE påstod at have afhjælpningsret. Parterne havde aftalt at mødes d. 2. september "til en gennemgang af fejl og mangler". UE mødte dog ikke op den pågældende dag. Da det var ubestridt at mangler ikke var afhjulpnet fandtes UE ikke at have ret til at foretage afhjælpning, jf. princippet i AB 18 § 40.

Endeligt tog opmændene stilling til spørgsmålet om forsinkelsesomkostninger. Hertil valgte opmændene ikke at tage kravet til følge, da HE ikke havde godtgjort at have lidt et tab.

Opsummerende fik UE overvejende medhold og HE skulle derfor betale ca. 170.000 kr.

Hvad kan vi lære af denne afgørelse?

Det er værd at notere sig, at det faktum, at UE udebliver fra en afleveringsforretning medfører, at UE mister afhjælpningsretten. Derudover bør det bemærkes, at der ikke kan kræves betaling for forsinkelsesomkostninger uden en aftalt tidsplan med dagbod eller konkret godtgørelse med dokumenteret lidt tab.

NEXUS ADVOKATER

NEXUS ADVOKATER

Vi er din specialist i entrepriseret.

Hos Nexus Advokater er kvaliteten i højsædet. Vores team består af dedikerede jurister – alle med speciale i enten entrepriseret, udbud eller forsikring. Vi yder grundig og effektiv juridisk rådgivning til erhvervsdrivende og private, og bistår entreprenørvirksomheder og bygherrer hhv. før, under og efter et byggeri. Vi leverer til tiden – og til den aftalte pris.

Kontakt os for store og små spørgsmål.

Nexus Advokater

Middelfartgade 15, 2. sal
2100 København Ø
(+45) 70 227 237

Oktober 2021

info@nexusadvokater.dk
www.linkedin.com/company/nexus-advokater
www.nexusadvokater.dk